

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.764 van 11 april 2000
in de zaak A. 86.821/X-9157.**

In zake : Marc DE SCHRYVER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

tussenkomenende partij :

de stad AALST.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc DE SCHRYVER op 17 september 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 30 juli 1999 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende, eensdeels, inwilliging van de beroepen van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst en van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van 17 september 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hem de bouwvergunning wordt verleend voor de oprichting van een ééngezinswoning op een perceel gelegen te Aalst, Sint-Amandstraat, kadastraal bekend sectie A, nr. 1864, anderdeels, vernietiging van voornoemde beslissing van 17 september 1998 van de bestendige deputatie;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Juridisch adviseur L. DE MOOR, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de stad Aalst met een verzoekschrift van 29 oktober 1999 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat verzoeker op 7 juli 1997 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst een bouwaanvraag heeft ingediend voor de oprichting van een ééngezinswoning op een perceel gelegen aan de Sint-Amandstraat te Aalst, kadastraal bekend sectie A, nr. 1864; dat het bouwperceel is gelegen achter de Sint-Amanduskapel en wordt ontsloten naar de Sint-Amandstraat door een doodlopende weg met een breedte van 3 m en een lengte van circa 20 m tot het

bouwperceel, en de inplanting van de woning is voorzien op 32 m uit de rand van de Sint-Amandstraat en op 13 m van voormelde doodlopende weg; dat bij gebreke aan kennisgeving van een beslissing van het college binnen de door artikel 52, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalde termijn van 75 dagen, verzoeker de gemachtigde ambtenaar heeft verzocht om over zijn aanvraag te beschikken; dat bij gebreke van een binnen de door hetzelfde artikel bepaalde termijn van 30 dagen genotificeerde beslissing van de gemachtigde ambtenaar, de aanvraag is geacht te zijn geweigerd; dat verzoeker hiertegen op 29 december 1997 beroep heeft ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie bij besluit van 17 september 1998 het beroep heeft ingewilligd en de gevraagde vergunning heeft verleend; dat de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst op 23 oktober 1998, respectievelijk 29 oktober 1998, tegen dit inwilligingsbesluit beroep hebben aangetekend bij de Vlaamse regering; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media bij het bestreden besluit van 30 juli 1999 de beroepen heeft ingewilligd en het besluit van 17 september 1998 van de bestendige deputatie heeft vernietigd;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 53, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, "meer bepaald het daarin bepaalde recht om gehoord te worden", van artikel 3 van het ministerieel besluit van 1 februari 1995 houdende aanwijzing van de gemachtigde ambtenaren inzake ruimtelijke ordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel,

"doordat de bestreden beslissing is genomen als sluitstuk van een beroepsprocedure waarbij de bij delegatie van de minister handelende ambtenaar die de in artikel 53, § 2, bedoelde hoorzitting heeft gehouden niet op de rechtens vereiste wijze zijn taak heeft vervuld of kunnen vervullen door het opmaken van een voorstel van beslissing aan de minister waarvan hij bij delegatie de bevoegdheid om de aanvrager te horen uitoefent,

terwijl enerzijds het recht van de aanvrager om gehoord te worden en aldus de behandeling van de aanvraag op tegenspraak te doen verlopen en anderzijds het recht van de minister om de decretaal verplichte tegenspraak via een hoorzitting desgevallend bij delegatie aan een ambtenaar te laten plaatsvinden, impliceren dat deze ambtenaar zelf de bevindingen van de hoorzitting, zoals overigens gebruikelijk is, aan de minister overbrengt, onder meer onder de vorm van een ontwerp van beslissing over het beroep.";

Overwegende dat verzoeker in de toelichting bij het middel betoogt dat de beslissing "alle sporen (draagt) van het feit dat een andere ambtenaar dan de heer Egels, die de hoorzitting heeft gehouden, het dossier verder heeft afgehandeld en een voorstel van beslissing aan de minister heeft geformuleerd", dat deze ambtenaar "klaarblijkelijk enkel op basis van de aantekeningen van de heer Egels, gemaakt tijdens de hoorzitting, van het standpunt van 'de particulier' kennis (heeft) gekregen", zodat de eindbeslissing niet is genomen "op basis van de mondelinge mededelingen, van de opgeroepen 'partijen', maar op grond van een 'bondig verslag van de hoorzitting' dat zelfs niet uitgaat van de aanvrager, maar van de ambtenaar die de aanvrager

heeft gehoord", en dat het recht om gehoord te worden niet wordt geëerbiedigd wanneer men zich slechts schriftelijk met een nota kan verdedigen, en dat ten gevolge van dit alles de ambtenaar die het voorstel van beslissing formuleerde zich is blijven beroepen op het niet uitgerust zijn van de voorliggende weg, daar waar verzoeker "zich er (...) toe (had) verbonden, met een beroep op het arrest LARCIN, alle uitgaven voor eventueel noodzakelijke bijkomende uitrusting op zich te nemen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet betwist te zijn gehoord door een daartoe bevoegde ambtenaar, dat de ingeroepen wetsbepalingen nergens stellen dat aan de hoorplicht niet zou zijn voldaan, indien "dezelfde" ambtenaar het dossier niet verder administratief zou afhandelen, dat het daarenboven niet aan de betrokken ambtenaar toekomt om te beslissen over het beroep, doch aan de bevoegde Vlaamse minister, en dat uit het administratief dossier blijkt dat van de hoorzitting van 3 februari 1999 een zeer gedetailleerd verslag werd opgesteld, dat door verzoeker een technische nota en een omstandig bundel werd neergelegd en bij het dossier gevoegd, en dat hij in zijn schrijven van 29 oktober 1998 niet alleen vroeg te worden gehoord, maar tevens heeft voorgehouden "dat ook de Raad van State beslist heeft dat, wanneer de aanvrager zelf de nodige financiële verbintenissen aangaat voor het bekomen van aanleg van nutsvoorzieningen, de overheid niet op goede gronden met toepassing van artikel 48 van het Stedenbouwdecreet de aanvraag kan weigeren" (arrest LARCIN);

Overwegende dat de tussenkomenende partij antwoordt dat "nergens (...) in de bepalingen van artikel 53 § 2 van het stedenbouwdecreet (staat) dat de ambtenaar die partijen heeft gehoord het dossier verder moet opvolgen", en dat "het (...) voldoende (is) dat de

bevoegde Minister correct werd voorgelicht wat uit het bewuste besluit duidelijk blijkt.";

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekers vraag om te worden gehoord niet werd beperkt tot het indienen van een schriftelijke nota, maar dat hij wel degelijk werd gehoord; dat verzoeker niet betwist dat de bij delegatie van de minister handelende ambtenaar die hem heeft gehoord hiertoe bevoegd was; dat geen van de door verzoeker genoemde bepalingen oplegt dat deze ambtenaar zelf de bevindingen van de hoorzitting aan de minister overbrengt onder de vorm van "een ontwerp van beslissing over het beroep"; dat verzoeker geen argumenten bijbrengt waaruit op het eerste gezicht zou kunnen blijken dat het verslag van de hoorzitting, dat overigens uitdrukkelijk vermeldt "Technische nota bij dossier gevoegd + kleurenkopie rioleringsstelsel + plannen", het door hem tijdens de hoorzitting vertolkte standpunt onvoldoende zou weergeven; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 53, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996,

"doordat, de beroepen van het college van burgemeester en schepenen en van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk en gegrond werden verklaard, terwijl, waar zowel het college van burgemeester en schepenen als de gemachtigde ambtenaar niet eens tijdig binnen de decretale termijn uitspraak hebben gedaan over de vergunningsaanvraag resp. de vraag van de verzoeker om over zijn aanvraag te beschikken, zij niet het rechtens vereiste belang hebben om beroep in te stellen tegen een beslissing tot inwilliging van het beroep van de verzoeker, ingesteld bij de bestendige deputatie.";

Overwegende dat verzoeker in de toelichting bij het middel betoogt dat de Raad van State heeft gewezen dat een gemeente die nagelaten heeft zelf tijdig

een weigeringsbeslissing te nemen niet van het rechtens vereiste belang doet blijken om een in een verder stadium van de administratieve procedure verleende bouwvergunning voor de Raad van State aan te vechten, en dat deze leer "perfect toepasbaar is op de voorliggende zaak";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het in casu niet gaat om een annulatieberoep bij de Raad van State, maar om de uitvoering van een in de wet voorzien georganiseerd beroep, en dat de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst door hun op 23, respectievelijk 29 oktober 1998 aangetekende beroep gebruik hebben gemaakt van de bepalingen van het georganiseerd administratief beroep;

Overwegende dat de tussenkomenende partij antwoordt "dat de bepalingen van artikel 53, § 2, van het stedenbouwdecreet nergens bepalen dat het niet statueren over een aanvraag de stad zou verbieden om hoger beroep in te stellen.";

Overwegende dat artikel 53, § 2, eerste lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt dat "het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar (...) bij de Vlaamse regering in beroep (kunnen) komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning."; dat dit door de wet ingestelde georganiseerd administratief beroep, in tegenstelling tot het instellen van een vordering bij de Raad van State, niet afhankelijk lijkt te zijn gesteld van het aantonen van enig "belang" bij een zodanig beroep; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 48, derde lid, en 53, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van artikel 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en van het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 mei 1978, en van de motiveringsverplichting,

"doordat met de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat het perceel grond, gelegen in een woongebied volgens het gewestplan, niettemin niet in aanmerking komt voor enige bebouwing, op de bovenvermelde motieven,

terwijl een perceel grond dat door de Vlaamse regering met een regelmatig vastgesteld gewestplan tot woongebied is bestemd, aan die bestemming niet wettig kan worden onttrokken op de aangegeven motieven; dat immers er helemaal niet gebouwd wordt 'in tweede woonstrook', maar op een perceel gelegen aan een openbare weg, waarbij irrelevant is of het om een 'zijarm' dan wel om de zogenaamde 'hoofdweg' gaat, terwijl er bovendien geen enkele afdwingbare regel bestaat die verbiedt te bouwen 'in tweede woonstrook'; dat verder de verzoeker zich er toe verbonden heeft om alle kosten van uitrusting die desgevallend bijkomend nodig zou zijn (aansluiting op riolering) zelf te dragen zodat het onvoldoende uitgerust zijn van de weg geen wettig weigeringsmotief vormt, dat ook de aard van de verharding geen deugdelijk motief vormt nu vele wegen in het Aalsterse dezelfde verharding hebben en langs die weg bouwvergunningen worden verleend; dat deze verharding trouwens door de Stad Aalst zelf is aangebracht; dat ook de andere overwegingen niet deugdelijk zijn, onder meer wat betreft het behoren tot een 'woonblok'; dat de wet niet vereist dat temidden van een woonblok wordt gebouwd; dat overigens zowel links als rechts van het perceel (recente) bebouwing aanwezig is; dat met de zeer uitgesponnen maar weinig pertinente motieven van de bestreden beslissing in wezen een bouwverbod wordt opgelegd, tegen de gewestplanbestemming in, terwijl de ruimtelijke ordening enkel in plannen wordt vastgesteld en kan worden vastgesteld, en het loutere feit dat een perceel aan een zogenaamde 'uitsprong' van een openbare weg is gelegen met een uitrusting die identiek is aan deze van de 'hoofdweg', niet

vermag om de realisering van de gewestplanbestemming te dwarsbomen.";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat artikel 48 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt dat de bouwvergunning kan worden geweigerd voor het bouwen op een stuk grond gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, dat, ook al is de vergunningverlenende overheid er op grond van voornoemde bepaling wettelijk niet toe gehouden een bouwvergunning te weigeren wegens onvoldoende uitrusting van de aanpalende weg, het in de lijn van de wetsbepaling ligt dat zij wordt toegepast in alle gevallen waarin de weg, de plaatselijke toestand in acht genomen, werkelijk als onvoldoende uitgerust moet worden aangezien, dat verzoeker herhaalt dat hij "er zich toe verbonden heeft alle kosten van uitrusting die desgevallend bijkomend nodig zouden zijn (aansluiting op de riolering) zelf te dragen zodat het onvoldoende uitgerust zijn van de weg geen wettig weigeringsmotief vormt", dat het niet is omdat verzoeker "bereid" zou zijn om het doortrekken van de rioleringsaansluiting en eventuele verharding van de 20 meter lange toegangsweg op eigen kosten uit te voeren, dat aan deze vorm van beoordeling door de overheid kan worden afbreuk gedaan, dat de overwegingen van het bestreden besluit, die betrekking hebben op het onvoldoende uitgerust zijn van de aftakkingsweg, de kern uitmaken van de door verzoeker bestreden weigeringsbeslissing, en dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat er sprake is van enige dubbelzinnigheid in de motivering;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt wat volgt:

"De verzoekende partij stelt dat de inplanting van de woning gebeurt aan een voldoende uitgeruste weg. Niets is minder waar. Het gaat hier om een rudimen-

tair met steenslag uitgeruste aftakking van de Sint Amandsstraat die eerder het karakter heeft van een losweg dan van een openbare weg en waarvoor bij het stadsbestuur geen enkele intentie bestaat om deze buurtweg verder uit te rusten.

Er wordt eveneens op gewezen dat de eventuele lozing in de afvoerbuis aan de rechterzijde van het perceel naar de achterliggende beek onaanvaardbaar is en strijdig met de intentie om hemelwater en afvalwater gescheiden te houden. Ook het oppompen van het water naar de eindput van de riolering in de Sint-Amandstraat blijkt onmogelijk aangezien dit zou moeten gebeuren via een op het openbaar domein aan te leggen riolering. De inplanting van de woning is immers voorzien aan een buurtweg. Het stadsbestuur zelf heeft geen enkele intentie om de nodige infrastructuurwerken uit te voeren om de lozing mogelijk te maken. De Bestendige Deputatie heeft inderdaad gesteld dat betrokkene zelf mocht instaan voor de aanleg van de nutsvoorzieningen zoals riolering maar vergeet te vermelden dat dit onmogelijk is aangezien het perceel van de bouwheer gelegen is aan een buurtweg. De tussenkomende partij heeft niet de intentie de werken toe te laten op een buurtweg.

Het negatief advies van de stad Aalst is aldus mede bepaald door de bepalingen van artikel 48 § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening dat duidelijk stelt: 'De vergunning kan ook worden geweigerd voor het bouwen op een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust.'";

Overwegende dat artikel 48, derde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt wat volgt :

"De vergunning kan ook worden geweigerd voor het bouwen op een stuk grond gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust.";

Overwegende dat uit deze decretale bepaling volgt dat een bouwvergunning om de erin bepaalde reden kan worden geweigerd, ook al is het betrokken stuk grond krachtens de bestemmingsvoorschriften van een bij besluit van de Vlaamse regering -voorheen de Koning- vastgesteld gewestplan gelegen in "woongebied";

Overwegende dat de motiveringsverplichting is geconcretiseerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat deze wet bepaalt dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, én dat deze afdoende moeten zijn; dat hieruit volgt dat enkel met de in de bestreden akte aangegeven redenen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat het bestreden besluit wat betreft het al dan niet gelegen zijn van het bouwperceel aan een voldoende uitgeruste weg is gemotiveerd als volgt :

"Overwegende dat het kernprobleem bestaat uit het al dan niet voldoende uitgeruste karakter van de weg; dat in dit verband dient opgemerkt dat de plaatselijke toestand een zeer specifiek karakter kent door het feit dat de Sint-Amandstraat ter hoogte van het betrokken perceel een lichte bocht neemt en zich op dit punt vanaf de Sint-Amandstraat een beperkte en doorlopende aftakking voordoet; dat langsheen de Sint-Amandstraat zelf de bovengenoemde kapel is gesitueerd, terwijl het betrokken perceel waar de woning zou worden opgericht slechts langs deze aftakking bereikbaar is; dat de uitrusting van deze aftakking de kern van de discussie vormt; dat als argument door de particulier onder meer wordt aangehaald dat deze aftakking is opgenomen in de atlas der buurtwegen; dat hieruit echter alleen maar kan worden afgeleid dat deze aftakking een openbaar karakter heeft, maar niet dat deze weg daardoor als uitgerust dient te worden beschouwd; dat daarenboven, gelet op de specifieke plaatselijke toestand, ook rekening moet worden gehouden met de functie van deze weg; dat aan deze aftakking zeker niet dezelfde functie en betekenis kan worden toebedeeld als aan de Sint-Amandstraat zelf; dat deze aftakking qua uitrusting zeker niet de vergelijking kan doorstaan met deze Sint-Amandstraat; dat deze aftakking eerder een insteek van primaire aard vormde en vormt naar de achterliggende gronden toe, met inbegrip van het aldaar verder gesitueerde natuurgebied; dat deze weg daardoor slechts voorzien is van een zeer summiere

verharding en, gelet op zijn karakteristieken, moeilijk kan worden beschouwd als een degelijk uitgeruste weg met de mogelijkheid van aansluiting op alle nutsvoorzieningen zodat de achterliggende gronden bouwrijp kunnen worden gemaakt;

Overwegende dat in deze context ook kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat het al dan niet uitgerust karakter van een weg ook dient beoordeeld in functie van de graad van uitrusting van de in de omgeving gesitueerde wegen; dat hierboven reeds werd aangehaald dat qua verharding en mogelijkheid tot aansluiting aan alle nutsvoorzieningen, deze aftakking de vergelijking met de Sint-Amandstraat zelf niet kan doorstaan; dat dit gegeven daarenboven ook geldt voor de andere wegen in de omgeving; dat onder meer de Leuvestraat, de Kapellestraat, het Kapelleveld, de Dom Modest Van Asschelaan, de Kleistraat en de Bergstraat zijn voorzien van een als voldoende te beschouwen uitgevoerde verharding met praktische mogelijkheden voor aansluiting op alle nutsvoorzieningen; dat met andere woorden de betrokken aftakking, waaraan het betrokken perceel grenst, op het vlak van uitrusting essentieel verschilt van deze van de omliggende straten, zodat een voldoende uitgerust karakter van deze aftakking niet kan worden weerhouden";

Overwegende dat verzoeker in de huidige stand van de rechtspleging geen bewijskrachtige stukken voorlegt die de conclusie van de minister ontkrachten dat de voorliggende weg "slechts voorzien is van een zeer summiere verharding en, gelet op zijn karakteristieken, moeilijk kan worden beschouwd als een degelijk uitgeruste weg met de mogelijkheid van aansluiting op alle nutsvoorzieningen"; dat geen foto van de betrokken weg bij de door hem neergelegde bundel is gevoegd; dat het weigeringsmotief dat het bouwperceel is gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, op het eerste gezicht op deugdelijke gronden lijkt te zijn gesteund; dat verzoeker stelt dat hij "zich er toe verbonden heeft om alle kosten van uitrusting die desgevallend bijkomend nodig zouden zijn (aansluiting op riolering) zelf te dragen"; dat een zodanige louter financiële verbintenis, waarvan het bewijs overigens niet voorligt, op het

eerste gezicht op zich niet kan volstaan om aan te nemen dat de voorliggende weg voldoende is uitgerust, maar integendeel wijst op het niet uitgerust karakter van deze weg; dat gelet op hetgeen voorafgaat niet dient te worden onderzocht of het in het bestreden besluit, in antwoord op de door verzoeker gevoerde argumentatie "dat het betrokken gedeelte van het terrein is gelegen in een woongebied dat als volwaardig dient te worden beschouwd" aangehaalde argument dat "de creatie van een tweede bouwstrook wordt beoogd met een stedenbouwkundig niet verantwoorde inplanting" al dan niet als een determinerend weigeringsmotief moet worden aangezien; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het motiveringsbeginsel en van artikel 53, § 3, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996,

"doordat de bouwvergunning wordt geweigerd wegens de ligging aan een onvoldoende verharde weg, terwijl in vergelijkbare omstandigheden aan andere aanvragers van een bouwvergunning in Erembodegem (Aalst), langsheen een gelijkaardig verharde weg wél een vergunning wordt verleend en aansluiting op de open riolering werd toegestaan, en doordat de onderscheiden behandeling in de bestreden beslissing wordt verantwoord door te stellen dat aldaar niet gebouwd wordt langs een 'uitsprong' van de openbare weg, terwijl de onderscheiden behandeling van de verzoeker en andere bouwlustigen die willen bouwen langsheen een op dezelfde wijze verharde weg niet kan verantwoord worden door het enkele feit dat het perceel van de verzoeker gelegen is aan een 'uitsprong' van een openbare weg, en het perceel van de andere bouwlustigen niet.";

Overwegende dat verzoeker in de toelichting bij het middel betoogt dat langs vele straten te Erembodegem, dat thans deel uitmaakt van de stad Aalst, die op dezelfde wijze zijn verhard als de "zijsprong" van de Sint-Amandstraat, probleemloos bouwvergunningen

worden afgeleverd, dat de vaststelling dat de straten waarmee wordt vergeleken niet vergelijkbaar zijn daar zij "een reële betekenis en functie hebben in de verdere ontwikkeling en voltooiing van dit 'blok' woongebied", feitelijk onjuist is, dat de Fazantenlaan doodloopt in een parkgebied, dat de Kluizenstraat grenst aan een natuurgebied met de (beschermd) Kluizenkapel, en de Asbroekstraat een doodlopende straat is die eveneens grenst aan een natuurgebied met een (beschermd) kapel O.L.V. Tersnuren, terwijl zijn perceel is gelegen "temidden van huizen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de argumentatie van verzoeker op afdoende wijze in het bestreden besluit wordt weerlegd, en dat daarenboven het er niet zozeer om gaat dat bedoelde straten ook grenzen aan een ander bestemmingsgebied, hetgeen steeds het geval is, maar wel om de specifieke ligging van het perceel waarop de bouwaanvraag betrekking heeft, en dat er derhalve geen sprake is van een "ongelijke" behandeling in "gelijkaardige" gevallen;

Overwegende dat het bestreden besluit met betrekking tot de verwijzing van de aanvrager naar andere bouwvergunningen in de onmiddellijke omgeving overweegt wat volgt :

"Overwegende dat in deze context de verwijzing van de particulier naar andere bouwvergunningen in de onmiddellijke omgeving niet kan worden weerhouden; dat namelijk één essentieel gegeven door de particulier over het hoofd wordt gezien; dat alle door de particulier aangehaalde voorbeelden als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij rechtstreeks op de Sint-Amandstraat uitgeven en hiervan onmiddellijk bereikbaar zijn; dat deze percelen, juist omdat zij, ook door hun inplanting, beantwoorden aan de verdere uitbouw van de strook van 50 meter met de Sint-Amandstraat, geen aftakking of insteek behoeven; dat zich hier aldus een belangrijk verschil voordoet; dat hierbij aansluitend kan worden opgemerkt dat het toelaten van het project in deze omgeving voor

bepaalde andere terreinen een gevaarlijk precedent zou kunnen vormen;

Overwegende dat tenslotte de particulier in zijn argumentering onder meer verwijst naar terreinen waarvoor wel een bouwvergunning is afgegeven en waar de uitrusting van de weg niet veel verschilt van deze van de bovenvermelde aftakking; dat meer concreet gevallen worden aangehaald in de Osbroekstraat, de Kluizenstraat en de Fazantenlaan; dat het hier echter gaat om volwaardige straten en niet om een aftakking zoals deze van de Sint-Amandstraat; dat zich daarenboven ook hier nog een ander wezenlijk verschil qua ligging voordoet; dat deze aangehaalde straten, in tegenstelling tot het betrokken terrein, meer zijn gelegen naar de kern toe van dit 'blok' woongebied en/of eveneens niet ver van een woonuitbreidingsgebied zijn gelegen; dat deze straten, die trouwens ook in een andere en verschillende omgeving zijn gesitueerd, aldus nog een reële betekenis en functie hebben in de verdere uitwerking en voltooiing van dit 'blok' woongebied, hetgeen niet kan worden gezegd van de betrokken aftakking; dat het derhalve ook hier niet om gelijkaardige gevallen gaat, zodat dit argument van de particulier niet kan worden weerhouden; dat om alle bovengenoemde redenen dient gesteld dat het ontwerp de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt en stedenbouwkundig niet kan worden aanvaard; dat aldus de inwilligingsbeslissing van de bestendige deputatie het algemeen belang schaadt en in strijd is met een degelijk beleid inzake ruimtelijke ordening; dat zodoende de beroepen van de gemachtigde ambtenaar en van het betrokken college van burgemeester en schepenen in aanmerking komen voor inwilliging";

Overwegende dat verzoekers argumentatie op het eerste gezicht onvoldoende concrete gegevens bevat waaruit zou kunnen blijken dat de vergunningverlenende overheid in in rechte en in feite vergelijkbare omstandigheden voor andere percelen een bouwvergunning heeft verleend, die hem werd geweigerd; dat overigens het grondwettelijk beginsel van gelijkheid hoe dan ook aan de bevoegde overheid niet de verplichting oplegt een bouwvergunning af te geven omdat zij in dezelfde of gelijkaardige omstandigheden aan een ander een bouwvergunning zou hebben gegeven voor een bouwperceel dat is gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, reden waarom in casu

de bouwvergunning werd geweigerd; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de stad Aalst in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op elf april tweeduizend, door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. G. DE KEYSER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. DE KEYSER.

J. BOVIN.